

**COMMISSIE VAN BEROEP VOOR HET CHRISTELIJK BASIS-, SPECIAAL- EN
VOORTGEZET SPECIAAL ONDERWIJS**

Beroep tegen ontslag. Beroep gegrond.

Nu bij een boventallig verklaren c.q. rddf-plaatsing slechts sprake kan zijn van een beslissing waarbij gewezen wordt op het risico van een mogelijk ontslag op termijn, maar in de onderhavige beslissing reeds sprake is van ontslag met ingang van 1 augustus 2014, beoordeelt de Commissie deze beslissing als innerlijk tegenstrijdig. De bestuursbeslissing moet naar het oordeel van de Commissie, nu een ontslag verder strekt dan een rddf-plaatsing in verband met evenbedoeld verder strekkend gevolg ten principale worden aangemerkt als een beslissing tot ontslag. Aangezien ontslag in dit stadium evenwel niet aan de orde kan zijn en bij de bestreden beslissing desalniettemin tot ontslagverlening is overgegaan, moet geoordeeld worden dat in het onderhavige geval sprake is van onterechte ontslagverlening. De omstandigheid dat verweerster, zoals ter zitting naar voren gebracht, heeft beoogd een beslissing tot rddf-plaatsing te nemen, kan aan vorenstaand oordeel niet afdoen.

UITSPRAAK

CvBPO 2013.065 - U. 2013.22

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

A., appellant,
gemachtigde: mr. J.R.R. Oevering

tegen

de **Stichting ***, te *, verweerster,
gemachtigde: mr. F. Scholten van Aschat

1. De procedure

1.1. Appellant heeft bij beroepschrift van 13 mei 2013 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster van 3 april 2013. Bij brief van 27 mei 2013 heeft appellant zijn beroepschrift aangevuld.

1.2. Namens verweerster is een verweerschrift d.d. 22 juli 2013 ingediend.

1.3. Het beroep is ter zitting van de Commissie d.d. 11 september 2013 behandeld. Appellant heeft

zich laten vertegenwoordigen door mr. drs. S.H. Schipper, die als vervangster van zijn gemachtigde als zodanig is opgetreden. Appellant was wegens ziekte niet in persoon aanwezig. Namens verweerster waren aanwezig: haar gemachtigde en mevrouw T. , personeelsadviseur. De gemachtigde van appellant heeft een pleitnota voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellant, geboren op 20 maart 1965, is in het kader van de Regeling in- en doorstroombanen voor langdurig werklozen sinds 1 december 2003 in de functie van schoolassistent in vaste dienst bij verweerster werkzaam. Hij verricht zijn werkzaamheden op het *

2.2. In de Akte van Benoeming d.d. 26 mei 2004 is bepaald dat de CAO PO van toepassing is op het dienstverband van appellant.

2.3. Het bestuur heeft een schrijven d.d. 3 april 2013 aan appellant gericht, welk schrijven hierna, voor zover hier van belang, wordt weergegeven.

“Besluit boventallig-verklaring

Geachte heer A., U bent in dienst bij Stichting * in de functie van id-medewerker voor wtf 1,0000. U voert uw werkzaamheden uit op * Het bestuur ziet zich genoodzaakt om u met ingang van 1 augustus 2013 boventallig te verklaren. De reden hiervoor is het halveren van de subsidie door de gemeente Amsterdam met ingang van 1 januari 2013 en het stopzetten van de subsidie met ingang van 1 januari 2014. Het bestuur heeft hiertoe overleg gevoerd met de bonden. Dit betekent dat uw aanstelling bij Stichting * met ingang van 1 augustus 2014 wordt beëindigd.

Wij realiseren ons terdege welke impact deze beslissing voor u heeft. Wij betreuren het dan ook zeer dat het niet mogelijk is om uw functie te behouden en wij zullen dan ook alles in het werk stellen om u te ondersteunen bij het vinden van ander werk. De personeelsadviseur zal op korte termijn met u bespreken op welke wijze aan deze ondersteuning vorm kan worden gegeven. U kunt hierbij bijvoorbeeld denken aan scholing of outplacement.

Vervolgens willen wij u wijzen op de mogelijkheid om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Indien u zich niet kunt verenigen met het besluit van het bestuur om u boventallig te verklaren kunt u binnen zes weken na dagtekening van dit besluit beroep aantekenen.”

3. Standpunten van partijen

3.1. Namens appellant is in beroep aangevoerd:

Appellant is op 1 december 2003 voor onbepaalde tijd benoemd als ID-medewerker met als functie schoolassistent en heeft op dit moment een bruto jaarinkomen van EUR 25.529.

Bij brief van 3 april 2013, bijna 10 jaar na de aanstelling, heeft verweerster appellant schriftelijk mededeling gedaan van het besluit zijn dienstverband met ingang van 1 augustus 2014 wegens boventalligheid te beëindigen. Verweerster geeft in deze brief als reden voor de boventalligheid van

appellant aan dat de subsidie van verweerster wordt stopgezet. Een nadere motivering bevat het besluit niet.

Verweerster stelt in haar besluit dat appellant boventallig is nu de subsidie is gehalveerd. Echter, boventalligheid vindt haar oorsprong in oorzaken die zich voordoen op het gebied van de formatie, het enkele feit dat een subsidie wordt gehalveerd staat hier los van. Niet, althans onvoldoende, gemotiveerd is waarom de functie van appellant evenals de functie van drie andere ID-medewerkers die rond dezelfde tijd ontslag aangezegd zijn, is komen te vervallen. Doordat het besluit onduidelijk is over de ontslaggrond is het voor appellant lastig, zo niet onmogelijk, om hiertegen goed gemotiveerd in beroep te gaan.

Derhalve schaadt het, in strijd met het motiveringsbeginsel (3:46 Awb, onvoldoende en onjuist gemotiveerde besluit), appellant in zijn verweer. Van een instantie als verweerster mag verwacht, zo niet geëist, worden dat een dergelijk, voor een werknemer die al tien jaar bij de stichting werkzaam is, zeer ingrijpend besluit met voldoende aandacht wordt genomen en gepresenteerd. Althans dat in ieder geval voldoende duidelijk is waarop het besluit gestoeld is.

In het licht van het bovenstaande, voor het geval het ontslagbesluit begrepen wordt als niet gebaseerd op het vervallen van de functie van appellant, heeft verweerster voorts onvoldoende aangetoond dat er sprake is van gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden, met het oog op de belangen van verweerster en van het onderwijs, de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten.

Daarnaast is niet gebleken dat verweerster zich voldoende heeft ingespannen om haar subsidie te behouden. Weliswaar is er bezwaar ingediend, maar onduidelijk is wat de uitkomst van de beslissing op bezwaar is om de subsidie te verminderen. Althans een dergelijke beslissing is niet overgelegd. Het louter noemen van het halveren van een subsidie biedt onvoldoende inzicht in de financiële situatie van verweerster en in de stand van het bezwaar daartegen. Mede daardoor kan niet worden vastgesteld of het ontslag strikt noodzakelijk is of dat het halveren van een subsidie door verweerster is aangegrepen om appellant te ontslaan. Dit te meer nu het ontslag plaatsvindt een jaar en drie maanden na de datum van het bestreden besluit. Verweerster heeft daarnaast niet aangetoond dat, mochten besparingen daadwerkelijk nodig zijn, deze besparingen niet door natuurlijk verloop kunnen worden gerealiseerd en dat daadwerkelijk alle vier de ID-medewerkers ontslagen moeten worden. Tenslotte heeft verweerster in strijd met de bepalingen van het Sociaal Statuut gehandeld alsmede de daarin opgenomen beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid door zich niet in te spannen om gedwongen ontslagen te voorkomen.

In het beroepschrift wordt gesproken van een ontslagbrief. Dit wordt weersproken door verweerster en gesteld dat het gaat om een besluit tot boventalligverklaring. In het besluit zelf wordt gesproken van beëindiging van de aanstelling wat dezelfde strekking heeft als ontslag naar aanleiding van boventalligverklaring. Daarnaast wordt er in de brief gesproken over het vinden van ander werk wat duidt op een (mogelijke) nieuwe werkgever en dus ontslag. Tot slot wordt er in het verslag van de DGO van 23 november 2012 gesproken over ontslag.

Op grond van het voorgaande wordt verzocht het besluit te vernietigen

3.2. Verweerster voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren.

Appellante is aangesteld in een functie boven de structurele formatie, welke functie door beëindiging van de subsidieregeling noodzakelijkerwijs komt te vervallen zodra de bekostigingsgrondslag komt te eindigen.

Bij besluit van 25 september 2012 heeft de het College van Burgemeester en wethouders van de Gemeente Amsterdam meegedeeld dat de persoonsgebonden loonkosten van appellant met ingang van 1 januari 2013 worden gehalveerd en met ingang van 1 januari 2014 worden beëindigd.

Verweerster heeft bij brief van 5 november 2012 bezwaar ingediend tegen voornoemd besluit van het College. Het bezwaar en gesprekken met de gemeente hebben niet geleid tot handhaving van de subsidie.

Voortzetting van de dienstverbanden met deze medewerkers zou leiden tot een structureel jaarlijks tekort van € 63.606,-. Verweerster heeft onvoldoende middelen om appellant na 1 augustus 2014 in dienst te houden.

Verweerster ziet zich geplaagd voor grote bezuinigingen die zullen leiden tot het opheffen van functies. In verband hiermee is DGO gevoerd en per 1 juli 2012 een Sociaal Plan opgesteld. Hieruit blijkt dat de boventalligheid zich zal toespitsen op onder meer de ID-medewerkers. De gemeenschappelijke medezeggenschapsraad heeft ingestemd met de boventalligverklaring. De bonden erkennen de noodzaak van de bezuinigingen en hebben begrip voor het ontslag per 1 augustus 2014, maar hebben met verweerster afgesproken dat zij met de ID-medewerkers in gesprek gaat over een eventuele eerdere beëindiging van het dienstverband zodat ze onder de huidige WW- en bovenwettelijke uitkeringsregelingen vallen. In verband met privacy gevoelige informatie heeft verweerster het bestuursformatieplan niet overgelegd. Indien gewenst, is zij bereid het alsnog over te leggen.

Appellant spreekt in het beroepschrift over een ontslagbesluit. Er is echter i.c. geen sprake van een ontslagbesluit, maar van een besluit tot boventalligverklaring. Het door appellant in verband met het ontslagbesluit aangevoerde kan dan ook thans als irrelevant buiten beschouwing blijven. Dat er echter sprake is van gewichtige omstandigheden blijkt genoegzaam uit het Meerjaren Bestuursformatieplan en het Sociaal Plan.

Verweerster betreurt het feit dat zij appellant boventallig heeft moeten verklaren per 1 augustus 2013. Helaas laten de financiële middelen van verweerster het niet toe een reguliere functie voor appellant te creëren. Verweerster is genoodzaakt keuzes te maken met betrekking tot de invulling van haar formatie. Het kan dan ook niet van verweerster verlangd worden appellant voor eigen rekening in dienst te houden, nu hiervoor op geen enkele wijze een (van overheidswege) alternatieve bekostiging bestaat.

Verweerster betwist dat zij onvoldoende heeft gedaan om gedwongen ontslag te voorkomen en aldus in strijd heeft gehandeld met de zorgvuldigheid en redelijkheid. Nogmaals merkt verweerster op dat zij door middel van een bezwaarprocedure en gesprekken met de gemeente heeft gedaan wat in redelijkheid van haar zou kunnen worden verlangd om boventalligheid te voorkomen.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie moet vooreerst beslissen over de vraag of de in geding zijnde bestuursbeslissing een beslissing tot ontslag behelst, op welk standpunt appellant zich stelt dan wel een besluit tot boventalligverklaring (c.q. plaatsing in het rddf, zulks volgens nadere toelichting van verweerster ter zitting in verband met de toepasselijke CAO PO), welk standpunt verweerster inneemt.

4.2. De Commissie constateert dat in de beslissing d.d. 3 april 2013 enerzijds sprake is van een boventallig verklaren met ingang van 1 augustus 2013 en daarnaast van een beëindiging van de aanstelling met ingang van 1 augustus 2014.

4.3. Nu bij een boventallig verklaren c.q. rddf-plaatsing slechts sprake kan zijn van een beslissing waarbij gewezen wordt op het risico van een mogelijk ontslag op termijn, maar in de onderhavige beslissing reeds sprake is van ontslag met ingang van 1 augustus 2014, beoordeelt de Commissie deze beslissing als innerlijk tegenstrijdig. De bestuursbeslissing moet naar het oordeel van de Commissie, nu een ontslag verder strekt dan een rddf-plaatsing in verband met evenbedoeld verder strekkend gevolg ten principale worden aangemerkt als een beslissing tot ontslag.

4.4. Aangezien ontslag in dit stadium evenwel niet aan de orde kan zijn en bij de bestreden beslissing desalniettemin tot ontslagverlening is overgegaan, moet geoordeeld worden dat in het onderhavige geval sprake is van onterechte ontslagverlening.

4.5. De omstandigheid dat verweerster, zoals ter zitting naar voren gebracht, heeft beoogd een beslissing tot rddf-plaatsing te nemen, kan aan vorenstaand oordeel niet afdoen.

4.6. Het beroep tegen de beslissing moet derhalve gegrond worden verklaard.

4.7. Namens appellant is verzocht om, in geval van gegrondverklaring van het beroep, een kostenvergoeding vast te stellen. De Commissie heeft evenwel daartoe volgens de thans geldende wettelijke bepalingen niet de bevoegdheid. De Commissie volstaat derhalve met op te merken dat appellant zich met betrekking tot de door hem gemaakte kosten de mogelijkheid heeft zich tot verweerster te wenden.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep tegen het besluit van 3 april 2013 van verweerster gegrond.

Deze beslissing is gegeven door de Commissie van Beroep in de samenstelling mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. A. Postma en J. Donner, leden, in bijzijn van mr. R.T. Steinvooft-de Groot, griffier. De uitslag van het beroep is bij brief van 24 september 2013 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld, terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 6 november 2013.

(w.g. mr C. de Groot, voorzitter)

(w.g. mr R.T. Steinvoot-de Groot, griffier)

Voor afschrift,

A handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the bottom.

mr R.T. Steinvoot-de Groot, griffier